

Πολεμικά Παιχνίδια της Τουρκίας

Βασίλης Μούτσογλου

π. Πρέσβης

Τα συστήματα πολιτικής συμπεριφοράς των κρατών, τόσο στον εσωτερικό όσο και στον εξωτερικό τομέα, όπως εκφράζονται ως αποτέλεσμα της ιδιοσυγκρασίας των λαών αντανακλούν την ιστορικά διαμορφωμένη προσωπικότητα τους και επομένως διαφέρουν, χωρίς ενίοτε να υπόκεινται σε κανόνες γενικότερης εφαρμογής. Επομένως η κατηγοριοποίηση τους και η αναζήτηση παραλλήλων μπορεί να μην ανταποκρίνεται πάντοτε στην ουσία των πραγμάτων και να μην ερμηνεύει τις εκάστοτε συμπεριφορές.

Μια από τις συμπεριφορές αυτές της Τουρκίας, ιδιαίτερα καθόσον αφορά την Ελλάδα (και όχι άλλους γείτονες της που δεν τους συνερίζεται όπως τη χώρα μας), που μάλλον παράλληλη της δεν υφίσταται ως έννοια στην Ευρώπη είναι τα «πολεμικά παιχνίδια». Μπορεί να είναι θερμά επεισόδια, μπορεί και όχι. Πρόκειται για ενέργειες που δεν στοχεύουν παρά στην επιβεβαίωση της ανωτερότητας της Τουρκίας και μόνο, χωρίς επιδίωξη απτών ωφελημάτων. Δεν είναι ορθολογιστικές ενέργειες με ανάληψη υπολογισμένου ρίσκου. Δεν είναι όμως τυχαίες ενέργειες αλλά αποτέλεσμα βούλησης, άλλοτε της κεντρικής υπηρεσίας, άλλοτε του εμπλεκόμενου μεμονωμένου παράγοντα που προβαίνει στην εν λόγω ενέργεια ίσως και χωρίς ιδιαίτερη εντολή η άδεια. Εξυπακούεται ότι η εν λόγω βούληση επηρεάζεται από το γενικότερο κλίμα των σχέσεων, αλλά μπορεί να εκφράζεται και σε ηρεμότερες περιόδους. Πρόκειται για χαρακτηριστικό του τουρκικού λαού, με πρόσωπα που διαθέτουν ισχύ να το εφαρμόζουν στην καθημερινότητα τους.

Στα πολεμικά αυτά παιχνίδια θα τοποθετούσα το σύνολο των ενεργειών που αφορούσαν στα Ίμια, από την τοποθέτηση σημαιών μέχρι την πονηρή κατάληψη της δεύτερης βραχονησίδας, που σκόπευε να καταδείξει πόσο ικανότεροι είναι οι Τούρκοι κομάντος. Καθόσον αφορά την πτώση του ελικοπτέρου υιοθετώ την επίσημη εκδοχή της ελληνικής πλευράς. Πολεμικό παιχνίδι ήταν και αυτό του Τούρκου πιλότου που θυσίασε το αεροπλάνο του μόνο και μόνο για να δολοφονήσει τον Έλληνα πιλότο. Προσπερνώ άλλα γεγονότα του παρελθόντος για να φθάσω στα επεισόδια με τις ελληνικές ακταιωρούς, ιδιαίτερα σε αυτό που κατέληξε σε σύγκρουση με ζημιές που μπορεί να προκλήθηκαν και στο τουρκικό σκάφος.

Δεν αποκλείεται να δούμε και άλλα τέτοια γεγονότα, τα οποία μπορεί να στοχεύουν σε πρόκληση θερμού επεισοδίου ή ακόμη και πολέμου, μπορεί και όχι. Οι Τούρκοι μπορεί ορισμένες φορές να μην επιδεικνύουν την δυτική ορθολογιστική συμπεριφορά της Ελλάδας. Είδαμε τους πανηγυρικούς τόνους του Erdogan επειδή μια δική τους ακταιωρός κυνήγησε μια ελληνική ωσάν να συνέβη κάτι καθοριστικό που αποδείκνυε την τουρκική υπεροχή έναντι της Ελλάδας (αλήθεια, γιατί οι κυβερνήτες των δυο ακταιωρών άφησαν τους Τούρκους να τους κυνηγούν και δεν προσπάθησαν να τους αποφύγουν με ελιγμούς σύμφωνα με τους κανόνες της

ναυτοσύνης;). Φαντάζεστε πάντως τον Έλληνα Πρωθυπουργό να προβαίνει σε ανάλογες δηλώσεις, θριαμβολογώντας αν συνέβαινε το αντίθετο;

Επομένως σωστά σταθμίζει η ελληνική πλευρά τον χαρακτήρα ανάλογων γεγονότων, δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι δεν φοβάται μεν τον πόλεμο, δεν θα τον προκαλέσει όμως κιόλας. Άλλωστε η Τουρκία ίσως δεν έχει να κερδίσει πολλά από ένα πόλεμο δεδομένου ότι γνωρίζει ότι με πολεμικές ενέργειες δεν θα μπορέσει να αποκτήσει δικαιώματα επί ελληνικών νησιών. Το Αιγαίο δεν κρύβει θησαυρούς για να μοιραστούν (η φασαρία γίνεται λόγω της τουρκικής πλεονεξίας), και η θέση της Τουρκίας στον νότο της Κρήτης είναι αδύναμη· δεν είναι όλοι οι Τούρκοι του ορθολογιστικού επιπέδου του Erdogan.

Υπάρχουν όμως δυο περιπτώσεις που θα μπορούσαμε να οδηγηθούμε σε αυτόν. Πρώτα η τρέλα του μεγαλείου που διακατέχει τον Τούρκο Πρόεδρο, ο οποίος θα μπορούσε να δει τον πόλεμο με την Ελλάδα απλώς ως ένα «πολεμικό παιχνίδι» που θα τον εξίσωνε στα μάτια των Τούρκων με τον Κεμάλ. Δεύτερον, μια αλληλουχία θερμών επεισοδίων που θα οδηγούσε τον Τουρκικό λαό να υπερασπισθεί την περηφάνεια που του παρέχει η υπεροπλία της χώρας.

Καταλήγω ότι ο πόλεμος δεν είναι αναπόφευκτος και ότι ορθά χειρίζεται η κυβέρνηση τις Τουρκικές προκλήσεις, αν και υπάρχουν αδυναμίες στον τομέα της δημοσιότητας όπου, αν και δεν χρειάζεται να είμαστε προκλητικοί, αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχουν επιχειρήματα που δεν προβάλλονται ούτε από τον Κυβερνητικό εκπρόσωπο, ούτε από τον εκπρόσωπο του ΥΠΕΞ, καθώς και ότι οι απαντήσεις μας είναι αρκετές φορές ελλιπείς.